

De tvende Forovøvere af Mordet paa Knud Grothe, der i sin Tid vakte en saa sørgelig Sensation, have idag paa Skafottet affonet deres Brøde.

Begge de ulykkelige Forbrydere have i de allerførste Dage været rolige og fattede; de talte om den forestaaende Henrettelse uden Bitterhed og uden Vengstelse. Saavel Simonsens Kone som Caroline Schmidt og nogle af deres sælles Bekendte havde især i den senere Tid oftere besøgt dem i Arresten. Uværdig havde de anmodet Vedkommende om at maatte faa tilbringe den sidste Tid sammen, hvilket blev dem indrømmet. Allerede forrige Søndag skulle de tvende Forbrydere have nydt Alterens Sakramente sammen i Bythingsalen. Prieß har ytret, at den værste Kamp, som han havde at bestaa, var, da den første Dødsdom var falden. Efterhaanden som Tiden gik hen, lykkedes det ham at tilkæmpe sig en fuldkommen Hengivenhed i sin Skjæbne, saaledes at han endog under et Besøg nogle Dage for Henrettelsen udtalte, at han nu ikke engang vilde modtage Benaadning, om han kunde erholde den. Simonsen derimod havde især i nogle Nætter i forrige Uge vist sig saa urolig, at man frygtede for at han vilde lægge Haand paa sig selv, saa at man maatte sætte Vagt inde hos ham. Denne Uro forsvandt imidlertid hurtigt, da begge Forbrydere efter fælleds Anmodning fik Anledning til i de sidste Dage at være sammen. Paa samme Tid som dette Samvære fuldstændig tilveiebragte den Udsoning, der allerede iforveien til dels var kommen istand, fremkaldte det under den gjensidige Paavirkning ogsaa hos Simonsen den No, som Prieß tidligere havde tilkæmpet sig. Foruden den omhyggelige og kjærlige Sjælepleie, som Præsterne havde vist dem, har visse ogsaa dertil bidraget Deltagelse fra andre kristeligførende Personer, der uden nogenstunde at have seet de Paagjældende, kun ved at følge Sagens Gang, have følt sig stærkt grebne af deres Skjæbne. Det stærkeste Bevis paa saadan Deltagelse modtog Prieß fra en udenbyes Dame, der først skrev mange Breve til ham, og til sidst formaaede sin Vægtfælle til i forrige Uge at følge sig herind, for at se til Prieß og personlig paavirke ham. Inat modtog Simonsen et Brev fra en her i Byen boende Dame, der længe havde kæmpet mod sin Lyst til at tilskrive ham, men som til Slutning ikke kunde undlade dette, da hun var betagen af en saa stærk Uro og Vengstelse. Igaar blev begge For-

bryderne, men især Prieß besøgt af mange Menneker. En af hans Bekendte, der vilde sige ham Farvel, blev Bidne til en gribende Scene, idet han ved sin Ankomst kastede Diet indad i Fængselsgitteret; han saa begge Forbryderne knæle med en Missionær mellem sig. Missionæren læste dybt rystet en inderlig Bøn, hvori de Angjældende med foldede Hænder og Blikket vendt mod Himmelen med inderlig Andagt synes at deltage.

Den sidste Nat tilbragtes sammen under Bøn og kristelige Betragtninger. Simonsens Kone og Caroline Schmidt tog sent Afsked, medens de selv vedblev at vaage og bede til langt hen paa Morgenen. Efter en kort Blund bleve de for sidste Gang besøgte af sine Sjælesørgere Møhne og Tandberg.

Da Prieß skulde henrettes først, begav han sig til Retterstedet en god halv Time før Simonsen. Hans ydre dannede Væsen beholdt han den hele Tid, ligesom han ved enhver Leilighed førte sig med en vis Anstand. Da den luffede Bogn, der skulde bringe ham til Retterstedet, var ankommet til Raadhusets Gaardsrum, gik han roligt og langsomt ved Siden af Præsten Møhne hen til Bognen, bukkede for Præsten og anmodede ham venligt om at stige ind først, men da Præsten var anvist Plads nærmest den aabnede Dør, maatte Prieß stige først ind. Ledsaget af to Politimænd drog de i luffet Bogn afsted uden militær Eskorte; denne indfandt sig først en halv Time senere, maasse var Bognen fjort noget tidligt.

Ved Prieß's Ankomst til Etterstad var kun den ene Side af den Karree, der skulde omgive Skafottet, opmarscheret, hvorfor den ulykkelige Forbryder maatte kjøre omkring paa Marken, medens Militæret søgte at indtage sin Plads. Denne Mangel ved Ceremonien gjorde et ubehageligt Indtryk paa de Tilstedeværende. Da Alt var i Orden, kjorte Bognen hen til Skafottet. Dette bestod af en firkantet Tribune, bestrøet med Granbar og placeret ved Foden af den østlige Skraaning af Exercerpladsen; ved dens ene Hjørne var Blokken nogle faa Tommer høi og bred samt en Alen lang, fra hver Ende af Blokken gik et Træstykke ind ad paa Tribunen, det var forsynet med nogle Huller til at anbringe Neb i, om Forbryderne skulle ville gjøre Modstand.

Med No og Anstand traadte Prieß, ledsaget af sin Præst, op paa Tribunen. Hans kraftige Bygning og gode Holdning forblev uforandret; han saa godt ud, hilste venligt til de Faa, der vare paa Tribunen, og syntes med kristelig Hengivenhed at gaa sin Død imøde. Efter at den forrettende Foged i Aker, Hr. Eger, havde oplæst Dommen, henvendte Præsten Møhne sig i en vakkert Tale over „Syndens Sold er Døden“ til det omkringstaaende Folk. Derpaa knælede Prieß sammen med Præsten og bad en kort Bøn, medens der rundt omkring her-

ffede en dyb Stilling. Prieſts var rørt, men fattet, han vendte oftere ſit Blik mod Himlen og hans Aſyn var mildt og behageligt. Da han reiſte ſig op, omfavne de han ſin Sjæleſorger, kyſſede ham og takkede ham til Afſted, hvorefter han uden Hjalp af Skarpretteren afforte ſig Frakke og Beſt, og gif med rolig Sikkerhed hen mod Blokken. Medens han knælede blev hans Pommatorklæde bundet for hans Dine. Han indtog nu en liggende Stilling, og lagde Hænderne paa Ryggen. Præſten knælede i Bon. Folket blottede ſit Hoved. Medens Præſten høit og lydeligt læste Fadervor, bad ogſaa Prieſt halvſagte en Bon. Skarpretteren ſtod med løftet Dre. En uhyggelig Stillehed herſkede rundt omkring. Da Ordene „Forlad os vor Skyld, ſom og vi forlade vore Skyldnere“ lod, faldt Døds-hugget. Hovedet lagdes ved Siden af Kroppen. Straffen var fuldbyrdet.

Efterat nogle af de tilſtedevarende Læger havde iagttaget Liget, der viſte de almindelige Muſkeltrækninger og Bevægelſer i de overſte Reſpirationsorganer, nedlagdes Kroppen og Hovedet i en almindelig ſimpel Ligliſte og fjortes bort.

Den af Blod beſudlede Bloſ blev ombyttet med en ren, Blodet tørredes bort fra Tribunen og friſt Granbar og Sand ſtroedes udover: der gjordes Forbereddeſer til Simonsens Henrettelſe.

Ogſaa Simonsen var fattet og rolig, da han ſteg i Bognen, ledsaget af Præſten Tandberg. Til flere af dem, der vare tilſtede i Naadhuſets Gaardsrum, ſagde han med Taarer i Øjnene et hjerteligt og vort Farvel, førend Bognen under militær Eſkorte drog afſted til Ketterſtedet.

Da han ſteg op paa Tribunen paa Etterſtad var han ligbleg, Taarerne trillede ned over Rinden, han ſyntes dybt rystet, men dog reſigneret. Efterat Dommen var oplæst, henvendte Præſten Tandberg med lydelig Roſt nogle Spørgsmaal til Simonsen: om han erkendte ſin ſtore Synd og Miſgjerning, om han angrede den og var beredt til at modtage Straffen, om han havde tilgivet ſin Medſkyldige og Alle og Enhver, og om han haabede paa Guds Naade, — til alle Spørgsmaal ſvarede han høit og lydeligt **Ja og Ja det ved Gud!** Derpaa holdt Præſten en vakker Tale til Folket, hvori han udviklede, at en blodig Synd krævede en blodig Straf og bevidnede, at den ulykkelige Forbryder nu havde fundet Herren og var beredt at lide Døden. Præſten og Simonsen knælede nu i Bon, og idet Præſten ſluttede ſin Bon, gjentog Simonsen Ordene: „Amen! Amen i Jeſu Chriſti Navn!“ Med Præſtens Tilladdeſe henvendte derpaa Simonsen med inderlig Bevægelse nogle ſimple og hjertelige Ord til Publikum, medens han fremdeles indtog ſin knælende Stilling. Han ytrede,

at han nu med Guds Naade var beredt at lide ſin forſkyldte Død for den gruelige Miſgjerning, han havde begaaet, medens han endnu ikke kjendte nogen Gud eller nogen Religion. Han havde vandret leſfindig gjennem Verden og var kommen paa Afveie, men tilſlut havde han endelig vendt ſig til Gud og fundet Naade. Han bad de Omringſtaaende lægge ſig Guds Ord paa Herte og betrede Omvendteſens Bei, ſamt betragte ham ſom et affkrækkende Exempel paa, hvortil Synden forte. Han bad, at derſom Noget af de Omringſtaaende vare for-tørnede paa ham, maatte de tilgive ham og opſende en Bon for ham til Himmelen; han ſkulde nu forlade Verden og haabede i Frelſerens Navn Naade og Tilgivdeſe. Endelig bad han Farvel med Alle og paakaldte, ſtærkt bevæget, i en hjertelig Bon ſin Herre og Frelſer, Jeſum Chriſtum.

Denne Tale gjorde et dybt Indtryk paa Publikum, og der var ſaa, ſom ikke blev rystet af de brændende Bønner og de hjertelige, ſimple Ord fra den dødsdomte Forbryder. Talet var ikke uden Foredrag, og hans Stemme var klar og tydelig. Efter at have reiſt ſig, omfavne de han ſin Præſt, ſagde det ſidſte Farvel og vendte ſig til Skarpretteren, der hjalp ham i at aflæde ſig. Med Rolighed lagde han ſig ned, da Torflædet var bundet for hans Dine. Idet Præſten begyndte at fremſige Fadervor, bad Simonsen, liggende rolig med Hovedet paa Skafottet: „Herre! Annam min Mand! Herre Jeſus Chriſtus.“ Præſten bad høit, og da han havde ſagt: „frels os fra det Onde“, faldt Døds-hugget. Hovedet ſkiftes fra Kroppen. Den alvorſfulde Handling var endt. Liget fortes bort.

Publikum, der beſtod af alle Stænder, men iſær de lavere og udgjorde et Antal af omtrent 5000, forholdt ſig meget rolig den hele Tid ſaa vel i Byen ved de Ulykkelige Bortreiſe, ſom paa Etterſtad under ſelve Henrettelſen. Ingen Arm forstyrrede det Høitdelige og Rytende ved Straffens Fuldbyrdeſe. Ved Hjalp af en Karrée dannet af 350 Mand Infanteri, endel Kavalleri og Artilleri, holdtes Publikum i paſſende Afſtand fra Tribunen. Skjondt der til det Udvortes ved denne alvorlige Handling ikke var anvendt mere end det høit Nødvendige, og det meget tarvelige Udſtyr var blot for ethvert Middel til at give det Hele den alvorlige og høitdelige Betonning, ſom en Henrettelſe turde kræve, gjorde det dog et dybt Indtryk, og Mange vare bevægede af inderlig Medlidendeſe med de ulykkelige Forbrydere. Døds-hugget faldt begge Gange med Sikkerhed og Skarpretteren opførte ſig med en exemplariſt Ro og Værdighed. Vedkommende Autoriteter vare tilſtede, og ſamt lige vare i ſort Antræf. (Mgbl.)

Bise.

„Blod for Blod“ saa siger Striften,
Og saa lyder Norges Lov.
For at toile Morderdriften,
For at skjærme Folk mod Rov,
For at følge Herrens Lære,
For at følge Bismænds Ord
Var og er og altid være
Lovens Stemme: „Liv for Mord!“

Derfor Grøthes Mordre skulde
Bøde med sit Liv og Blod,
Efter de sin Synd tilfulde
Hadde følt, og lovet Bod.
Man dem ei for Eligt forbande,
Men begræde deres Lod;
Thi Enhver skal stedse sande:
Synden selv er hvassest Braad.

Nu Du høre, hvor de døde,
Disse tvende stakkes Mænd,
Da de for sin Synd mon bløde,
Vandred til sin Frelser hen,
Efter god og hjærlig Pleie,
Styrked ved sin Frelser's Ord,
De sin Udaads Bægt mon veie
Fandt saa Trost ved — Herrens Ord.

Dommen lod paa Død ved Bøddel.
— Begge skulde lide den —
Kongens Raade ei en Tøddel
Fandt at burde ændre, men
Lade begge paa Skafottet
Lide den fortjente Dom
Alle var for Medsynk blottet,
Retfærd bod, at Straffen kom.

Rittende April var Dagen,
Der bestemtes for de to,
Da de svøbt i Dødens Lagen,
Skulde faa for Dødsangst No.
Priefs blev først af Retten hentet,
Mens han sang sin Herres Pris;
Simonsen paa Døden ventet
End en Time efter Priefs.

Stille, fattet, mild og rolig
Priefs til Retterstedet kom
Med sin Frelser, vel fortrolig
Han retfærdig fandt sin Dom.
Præsten Møhne ved hans Side
Bad med ham en stille Bøn.
Præstens Ord var fromme, blide:
„Gaa til Døden, til Guds Søn!“

Priefs beredt da hen til Blokken
Vandred, mens han bad til Gud,
Som om hele Englesloffen
Fulgte ham paa Herrens Bud.
For hans Dine blev der bundet
Kun et Bind, da han paa Knae
Bad og syntes have fundet
Trost ved Ham paa Korsets Træ.

Bødlens Or til Dødsbug stilles —
Præsten beder Fadervor.
— Dren falder — Ho'det stilles
Fra sin Krop, og Døden faar
Som sit Bytte trostet Synder. — —
Hvert et Die bliver vædet,
Laarer sig fra Diet skynder —
— Liget kjøres bort fra Stedet.